

Milé sestry, milí bratři,

jaká je **první věc**, kterou ráno uděláte, když vstanete? Jistě někdo už to nevydrží a jde na záchod, jiný si jde vyčistit zuby, ještě jiný **zapne kávovar**, někdo se snad pomodlí či udělá aspoň **znamení kříže**, možná velká část z nás jako první činnost ráno sáhne po mobilním telefonu a zkontroluje, co nám ušlo během posledních několika hodin, kdy jsme spali a nebyli aktivní.

Někdy se nám také stane, že se nám **špatně spí** a budíme se, nemůžeme ráno dospat. Možná jdeme brzy ráno do práce, **máme nějakou povinnost**, do které se nám nechce, čeká nás náročná schůzka, kterou bychom radši zrušili, ale nejde to. Jsme z toho ale nervózní a nemůžeme dospat. Možná se něčeho **bojíme**, nejsme si jistí, co přinese příští den. Někdy jsme také neklidní **před odjezdem na dovolenou**, bojíme se, abychom nezmeškali letadlo, nebo se prostě tak těšíme, že už nemůžeme dospat.

Marie Magdalská také nemohla při velikonočním ránu dospat. Evangelista Jan zdůrazňuje, že běžela ke hrobu „*časně ráno ještě za tmy*“. Co tam chtěla dělat tak brzy? Možná jen **nemohla dospat**, protože se bála. Zažila nedávné události pod křížem a vše se jí to honilo v hlavě a neuměla si s tím poradit. Možná **byla nervózní**, protože nevěděla, co se stalo s Ježíšovým tělem. Neznáme přesně Mariinu motivaci, ale myslím si, že to bylo ještě něco jiného, co jí nedovolilo ráno dlouho spát a hnalo jí to ještě za tmy ke hrobu. A to byla její **touha po Ježíši a její láska k němu**. Marie spěchala ještě za tmy ke hrobu, aby se znovu setkala s tím, který pro ni tolik znamenal.

Je to paradoxní. Slavíme **Ježíšovo zmrtvýchvstání**, připomínku Ježíšova nejdůležitějšího činu, který kdy vykonal, a v evangeliu vlastně Ježíš vůbec nevystupuje. Je tam přítomný pouze zprostředkovaně – v **touze Marie Magdalské**, ale také v **lásce**, kterou projevoval milovanému učedníkovi a v **předmětech**, které po něm zůstaly – po roušce a pruzích plátna a v neposlední řadě ve **slovech Starého zákona**, která o něm svědčí.

Zmrtvýchvstalý Ježíš je vlastně **nepřítomný**, je ale **předmětem víry** těch, kdo v něho uvěřili. Zůstal po něm prázdný hrob, což na první pohled dává za pravdu Mariině interpretaci: „*Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili*,“ (J 20, 2) nicméně už tady se projevuje její **velikonoční víra**, když Ježíše nazývá Pánem. Důležitý krok nicméně udělali až učedníci, když jim došlo, že to, co předpovídal Starý zákon, se teď skutečně stalo. Uvěřili a **prázdný hrob** se stal pro ně důkazem toho, že Ježíš vstal z mrtvých.

Evangelista popisuje **množství detailů**, které Šimon Petr pozoroval v prázdném hrobě, ať už to byly pruhy plátna, nebo zvlášť složená rouška. Učedníci viděli svými očima nějaké náznaky, ale to je teprve počátek, musel se jim otevřít **duchovní zrak**, aby očima víry viděli, že věří vlastně tomu, co nevidí. **Věří v Ježíše, který tady není**, protože je živý.

(Sestry a bratři), myslím, že se máme co učit od postav, které vystupují v dnešním evangeliu, ačkoli jejich **víra ještě nebyla ani zdaleka dokonalá** a také oni museli ujít ještě notný kus cesty.

Učme se od Marie Magdalské její **touze po Ježíši**. Ona vstala „časně ráno ještě za tmy“ a šla ke hrobu. Šla tam v naději, že ho ještě naposled, byť mrtvého, uvidí, šla tam, aby mu

posloužila. Její očekávání asi bylo jiné, než to, že uvidí **odvalený kámen od hrobu**. Hledejme také my Ježíše, mějme **touhu ho vidět**, i když se nám zdá, že je v našich životech nepřítomný. Ale to, že ho zrovna nevidíme, neznamena, že tu s námi není. Když se rozhlédneme, také my uvidíme někde **zvlášť složenou roušku** nebo se rozpomeneme na slova Písma, která svědčí o něm.

Můžeme se učit také od učedníků – od **Šimona Petra** a od toho druhého učedníka, kterého neznáme jménem. Tito učedníci, ačkoli po Ježíšově smrti byli někde zavření, nechali se oslovit ženou – Marií Magdalskou a **sami vykročili na cestu víry** ve zmrtvýchvstalého Krista. **Byli oslovitelní**, neměli zavřené srdce a mohli tedy potom snáz uvěřit.

Říkal jsem, že Ježíš je v dnešním evangeliu přítomný pouze zprostředkovaně. Ta jeho nejdůležitější přítomnost je v **lásce**. V té lásce, kterou vyjadřuje evangelista, když popisuje druhého učedníka – to je ten, **kterého Ježíš miloval**. Kéž také my dnes pocítíme jeho lásku, která šla kvůli nám až do krajnosti na kříž, která ale překonala smrt. Kéž jsme my těmi jeho **milovanými učedníky**, kteří dokážou očima víry vidět i to, co je skryté.